

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . . . 4 Korona
Fél évre . . . . . 2 Korona
Negyed évre . . . . . 1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilt-téri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl.

Tűzoltói intézmény.

Boldogult lapelődjeink: a „Mindszent“, a „Mindszent-Szegvár és Vidéke“, a „Közvélemény“, a néhány évig álomba merült redivivusz „Mindszent-Szegvár és Vidéke“: valahányszor tüzeset adta elő magát községünkben, mindig vezércikkezték a tűzoltói intézményről, s ezek cikkek refrenje az volt: „alakítsunk önkéntes tűzoltó egyletet.“ Azonban a tüzeset felett vajmi hamar napirendre tértek s ezzel együtt a vezető cikkek is nyomtalanul tűntek el a papirkosarakban s csak újabb tüzeset alkalmából keletkeztek ismét a lapok hasábjain a tűzoltó intézményt ajánló cikkek, de csak azért, hogy újra nyomtalanul tűnjenek le a megsemmisülés örvényébe.

A midőn cikkünk homlokára a „Tűzoltó intézmény“ czimet irtuk, bennünket nem a tüzeset, — mert ez mostanában nem volt, — ösztönzött e cikkünkben következő eszmecserére, távol állunk attól, hogy a tüzesetek pillanatnyi befolyása sarkantyuzzon egy életrevaló eszme felvetése s megvitatásában, érett megfontolás adta kezünkbe a tollat s azon elhatározással ragadjuk azt meg, hogy le se tesszük addig, míg az alábbi indítványunk vagy egy, vagy más irányban kifejezésre nem jut.

Hogy a lapok cikkezéseinek kifolyása volt-e mégis, vagy más faktorok közreműködésének eredménye — nem tudjuk — de tény, hogy 8—9 év előtt eljutottunk odáig, hogy az önkéntes tűzoltó-egylet megalakítása céljából a helybeli fiatalság bevonásával gyüleztünk is, — eredménye ez iparkodásunknak nem lett, — megrekedt az ügy azon kérdésnél ki tanítsa be a fiatalságot a tűzoltói mesterségre? Azt végeztük utoljára, hogy a község küldjön ki tanulmányozás céljából pár ügyes embert Vásárhelyre, kik legalább a tűzoltó szerek szerkezetével s kezelési módjával megismerkednek s csak ha ezek tanulmányi utjokról (?) visszatérnek,

alakulhat meg az önkéntes tűzoltó egylet. Hogy e határozat végrehajtva nem lett, abban alig kételkedik valaki.

Ma már mások a viszonyok. A község — nagyon helyesea — egy kitanult fizetéses tűzoltót alkalmazott. Alapnak gyenge, de mégis elég arra, hogy iparkodás és jó akarattal ezen alapon az „önkéntes tűzoltó egylet“ épülete felemeltessék.

Hogy az eszme, — mi már évtized óta kísért községünkben s melynek megvalósulását mindannyiszor óhajtuk, valahányszor a tüzeseteknél előforduló rendetlenséget s fejetlenséget szemléljük, — diadalra jusson, a társadalomnak kell lábra állani, a község megadta az iniciatívát, tőle nem kívánhatjuk, hogy üres erszénye mellett a tűzoltó intézményt betetőzze.

Az első lépést a társadalmunk jobbainak kell megtenni. Egyesülni a nemes cél megközelítésére, megvitatni a mód és eszközöket, mikkel a tűzoltó-egylet létesülhet. Ha ezekkel tisztában van, gyűjthet önkénteseket a fiatalság soraiból, távolról se kell tartani attól, hogy nem lesz vállalkozó. E két testület adja a pártoló s működő tagokat. Már e farsangnak sem szabadna felettünk elmúlni anélkül, hogy e jótékony célra bált, felolvasást stb. ne rendeznénk. A társas körök könyvtára várhat egy kissé, — nem megrovásként mondjuk, — de a közönség előtt már lecsapott valami s unalmas, hogy örökké a könyvtárak javára robotoljon, s éppen ezen unott téma szüli, hogy a bálak nem felelnek meg már többé jövendőbiztonság dolgában a hozzájuk fűzött reményeknek.

Még a méz is hascsikarást okoz, ha unos-untig azzal tömetik valaki, de ép így van közönségünk is, a negyed század óta folyó könyvtáros bálak émelgést okoztak már neki.

Kísértsük meg a bálak rendezését a leendő tűzoltó egylet javára. Négy kör van községünkben, egyik sem vonja meg pártolását ezen még talán embrióban sem levő egylettől.

A pártoló tagok nagyon mérsékelt évi tagsági díja, továbbá a bálak jövedelme képezné az egylet évi bevételeit. Mint mindenhez, ide is pénz kell. E csekély jövedelemből sok mindenre kiterjeszkedhetik a leendő egylet. Így: jutalmat tűzhet ki azon két kocsis embernek, — a községi előfogatos sem kivéve, — kik vízzel elsőként jelennek meg a tűz színhelyén, pl. csak négy korona az első megjelenő kocsis embernek, s két korona a másodiknak. Csekély valami, de nem tévesztené el hatását, sőt már e kicsiség ösztönül szolgálna nekik a serénységre.

Azt mondtam fentebb, hogy az előfogatos is részesülne a jutalmazásban, ha természetes, erre rászolgálna. Igaz, hogy ő köteles minden körülmények közt a tüzesetek alkalmával a vész elhárítására közreműködni, de a tapasztalás azt mutatja, hogy minden egyes esetben nagyon későn szokott a veszedelem helyén megjelenni, sőt hogy minő kedélyesen közeledik a tűzhöz, egy konkrét esetre hivatkozom.

A Berger-féle ház égésekor az egyik előfogatos-kocsis a vizipuskával lassu tempóban indult ki a község-házától, eljutott a templomig, itt egy ismerőse közeledett, kivel dolga lévén, megállította lovait, kibeszélte magát s csak azután döcögött vontatott taktusban a vész színhelye felé. Ne vegyük e mondottakat megrovás számban, hisz a falusi kedélyességhez, melynek kinyomata minden dolgainkon — komolyak és nem komolyakon — észlelhető, a szegény előfogatosnak is van „jussa“, hanem tekintsük az esetet komoly érvül arra, hogy kis reform valóban ránk fér a tüzesetek alkalmával s ha az előfogatos is reflektálhat kis borraivalóra, hátha serényebb lesz.

Ha megalakult az önkéntes tűzoltó egylet, a társadalomnak, — mondjuk egyletnek — együtt kell működni a működő tagokkal. Ertjük a nem közvetlen együtt működést, hanem pl. a tüzesetnél szerencsétlenül járt tűz-

oltónak gyámolítását, orvos és gyógyszerári költségeinek fedezését, avagy a magát kitüntetett tűzoltónak elismerésül bármi csekélységben történendő megjutalmazását.

Hogy pedig a tűzoltó felismerhető legyen, legalább karszalaggal és főveggel kell ellátva lennie annyival is inkább, mert a tűzoltó reszortjához tartozik az is, hogy a tüzesetnél a szükséghez képest rendőri szolgálatot is teljesítsen s a közönség lássa s hozzászokjék azon hatáskörhöz, melylyel a tűzoltó-testület felruházva van s egyáltalán, hogy külső jelvényeiről felismerje, hogy kivei van dolga. Szükséges továbbá, hogy a tűzoltó lakásának külső falán egy kis tábla jelezze, hogy ott tűzoltó lakik, hogy veszedelem idején bárki által felhívható legyen figyelme a kiittott tüzesetre. E különben csekély költségek fedezése tisztán a társadalomra, illetve egyletre vár.

Magára a községre nehezedik e reformnál első rendben a tűzoltói eszközök arányos elhelyezése. Hogy az összes szerek és szerelvények a község egyik végén levő közháznál legyenek, továbbá fen nem tartható, hanem okvetlen elhelyezendő azok egy része egy zárral ellátandó s egy tűzoltó kezelésére bizandó szinben a község középtáján pl. a piacon, hogy az első segély hovahamarabb beérkezessék a vészhelyéhez a távolabbi utcákra is.

Tehát kis jóakarát a társadalom részéről s véget vethet azon szána-

lomra méltó kaosznak, mely minden tüzesetnél előáll, hol sok a parancsoló, de kevés az engedelmeskedő, csak a lárma s zavar nagy, de ezzel tüzet oltani kissé (!) bajos.

Nyílt levél

Nagys. Tergina Gyula Csongrád megye tanfelügyelőjéhez.

Nagyságos tanfelügyelő ur!

Csongrádvármegyébe kebelezett Mindszenti községben 1900. évi január 1-ével a községi jellegű iskolák, valamint községi tanítóink államosítva lettek és így ezen újabb intézkedés és határozat értelmében a magas kormány megbízottja nagyságos tanfelügyelő ur, valamint Mindszenti község képviselő testülete között ebben az értelemben az egyezés szerződésileg megkötött s ez által megszűnt létezni az eddigi törvény szerint létezett iskolaszék, mely hivatva volt községünkben a tanügyet vezetni és azt a község anyagi erejéhez képest a legjobb belátása szerint úgy a szülők, mint gyermekeink javára előmozdítani.

Ez mind helyes. Mi, mint Mindszenti község lakosai ebbe szintén bele egyeztünk és nyugodtunk.

De ezen régebben működő iskolaszéki hatóság helyett tanügyünk államosítása után újabb törvény, avagy rendelet értelmében egy ugynevezett iskolaszéki gondnokság váltotta fel, mely tudomásunk szerint 7 tagból áll. Nem kutatjuk és nem keressük, kik azon egyének, kik az újabb

iskolaszéki gondnokságba ki lettek nevezve, de annyit tudunk, hogy főtisztelendő Keller Lajos plebános ur nincs benne és nem lett kinevezve.

Es éppen ezért és ebből kifolyólag vagyunk bátrak a Nagyságos tanfelügyelő urat kérdezni, hogy és miképen történhetett az, hogy egy olyan férfi, mint főtisztelendő Keller Lajos plebános ur, ki egész életén át a magyar népet s gyermekeinket tanította, szóval azért élt és élni akar a jövőben is és kinek első helyen kellett volna lenni azon iskolaszéki gondnokságban, még sem lett kinevezve.

Bár honnét és bármiféleképp történt is ezen intézkedés, *mint nem helyes intézkedés ellen határozottan tiltakozunk* és ezen tiltakozásunk kifejezése mellett maradtunk tisztelettel

Korom Gáspár
és több mindszenti lakos.

Gyűlés.

A vármegyei közigazgatási bizottság múlt hó 29-én tartotta rendes havi ülését. Községünket legmelegebben érdeklő ügy az átkelési utzakaszunk kiépítési ügye volt.

Hogy tiszta képet nyujtsunk e tárgyról, vissza kell térnünk az első ízben a kormányhoz benyújtott ut-tervekre.

A tervezeten azon módosítást követelte a miniszter, hogy a műút mentén két oldalról vízlevezető árok húzassék. Ezzel a módosítással a tervet aztán elfogadta. Azonban e módosított tervezet a mi utcainkon keresztül nem vihető. Belátta ezt vármegyénk alispánja is, midőn jan. 8-án a közigazgatási bejárást megtartotta, s tekintettel arra, hogy már a helyi viszo-

TÁRCZA.

Noiraud.

Irta: Ludovic Halévy.

Noiraud egyszerre tova suhant a fák alatt s eltűnt a kis ösvényen... lihegve követtem. Alig száz lépésnyire haladva, ismét láttam Noiraud-t. Főlemelt fővel ragyogó szemmel várakozott rám, a zöld lombok által alkotott teremben, melyet egy picziny zuhatag zenéje töltött be. Régi fapad volt itt s Noiraud türelmetlenül pillantgatott hol rám, hol erre a padra. A Noiraud nyelvét érteni kezdtem.

— Im, — szólt — ez a hely való a megpihenésre. Itt jó hűvös van, te bolond voltál, mikor a verőfényben megpihenni. Nos, ülj le, pihenj... megengedem.

Megálltam és leültem. Szivarra gyújtottam. Csaknem megkínáltam Noiraud-t is... Talán ő is szokott dohányozni... De aztán azt gondoltam, hogy többre becsül egy darab cukrot. Röptében igen ügyesen kapta meg azt, edesdeden ropogtatta fehér fogaival leheveredve, a lábaim előtt szundikált. Ugy látszott ezen a helyen egy kis siestát szokott tartani.

Nem igen aludt tovább tíz percenél. En tökéletesen nyugodt voltam; Noiraud

teljes bizalmat gerjesztett bennem magam iránt. Elhatároztam, hogy vakon engedelmeskedem neki.

Főlkelt, egyet nyujtozkodott, nyájias pillantást vetett föl rám, mely azt jelentette: „Induljunk, barátom... előre!”

S mint jó barátok ballagtunk tovább a fák alatt, szép csöndesen Noiraud élvezte a táj kellemét, varázsát és csöndjét. Előbb a bőségtől portól menekülni igyekezett az országuton és sietve szaporázta lépteit, hogy mennél hamarabb czélt érhesse. Most pedig felfrissülve Noiraud, egész élvezettel sétált a Vaadi canutuna egyik legszebb ösvényén.

Balfelől ut ágazott el. Noiraud habozott egy pillanatra. Gondolkozott. Aztán tovább folytatta utjat egyenesen, de nem minden töprengés nélkül. Ugy tetszett, mintha bizonytalanságban lett volna az ut helyes volta felől. Egyszerre megáll... Csalódni kellett... Mert hirtelen megfordult s visszatérve, a balra eső ösvényre tértünk át, melyen mintegy száz lépésnyire haladva, cirkuszalaku helyre juttunk. Noiraud, orrát fölfelé tartva, intett nekem, tekintsem ama tekintélyes magasságu szinfalakat, melyek a cirkuszt képezik.

Mikor Noiraud látta, hogy eléggé kigyönyörködtem magamat, egyet fordult s folytattuk utunkat a keskeny ösvényen, aombok alatt.

Noiraud elfelejtette a szikla-cirkuszt megmutatni s most eme csekély hibáját tette jóvá.

Az ut egyszerre emelkedni kezdett, hepehupásan s nagyon kemény lett. Csak lassan haladhattam előre, nagy óvatossággal.

Noiraud könnyen szögdécselt szikláról sziklára, de nem hagyott el... Megmegvárt, s egyszerre vidám csaholásba tört ki.

— Bátorság — szólt — bátorság... Mindjárt oda érünk s látni fogod a Chaudront.

Csakugyan eljutottunk a Chaudronhoz. Szerény kis patak, szerény magasságból zuhan alá a nagy, némileg homorodott sziklára. Vigasztalhatatlan lettem volna a fáradságos hegymászás miatt, csak azért, hogy ezt a középszerű csudát megzemlélhessem, ha a derék Noiraud nem lett volna az utitársam. Ez a maga nevében, sokkal érdekesebb és figyelemreméltóbb volt a Chaudronnál.

A pataknak mind a két oldalán, kicsiny svájci kuayhókban, két tejsarnok volt berendezve, melyekben két svájci leányka szolgált ki: az egyik szőke, a másik barna; mind a kettő nemzeti öltözetben, kíváncsian lesték megérkezésemet házacskája küszöbéről.

Nekem úgy tetszett, hogy a kis szőkének igen szép szem: van és én három

nyok teszik szükségessé a házak mentén levő árkok fentartását; tekintettel továbbá arra, hogy az új árkok végtelen hátrányára szolgálnának a közlekedésnek, s sok szerencsétlenségnek volnának okozói, de meg szépészeti szempontokból is felesleges volna a négy árok: alispán ur is az államépítészeti mérnökkel azon megegyezésre jutott, hogy a tervezett két árok ejtessék el, s e helyett a már meglevő két árok szabályoztassék akként, hogy a műttal lehetőleg paralel vonalra húzassék.

Ez az, mit az államépítészeti főnök megfellebbezett a minisztériumhoz, s kéri a minisztert, hogy az általa helyben hagyott módosított terv alapján készítsék el az uttest, vagyis főutezánkon két árok helyett legyen négy. E fellebbezés képezte egyik tárgyát az említett közigazgatási bizottsági ülésnek.

A vitának eredménye az lett, hogy a felebbezés felmegy ugyan hivatalból a miniszterhez, de vármegyénk alispánja is támogatva a főispán ur által személyesen megy a miniszterhez, hogy a módosított terv helytelen voltáról felvilágosítsa.

Ülés után a közig. bizottságnak mindszerenti tagjai újból megkérték főispán urat, hogy hatályos befolyását latba vetve oda hatna, hogy e kínos kérdés egyszer valahára megoldatnék, mit ő készséggel ígért meg.

Eltételezve a felmerült nehézségektől, bizhatunk, hogy az akadályok vármegyénk alispánjának energiáján diadalmaskodni nem fognak.

A pénzügyigazgató az adó mikénti befolyását ismertette. Községünk is szerepelt itt, a mennyiben a pénzügyigazgató adó s illeték hátralékok miatt több mindszerenti lakos ellen dologi végrehajtást kér s így rövid idő alatt több ház fog árverés alá kerülni.

Délután 3 órakor a fegyelmi választmány ülészet. Tárgyalt Végh László táppei jegyző fegyelmi ügyében. Nevezett a rábizonyított több rendbeli zsarolás miatt

négy lépést közeledtem feléje, mikor Noiraud dühösen ugatva, elzárta utamat. Talán inkább a barnát pártolja, — gondoltam. Irányt változtatok. Csakugyan nem osalatoztam. Noiraud egyszerre, mint varázsütésre, elcsendesült, mikor látta, hogy fiatal pártfogójának az asztala mellé telepedem le. Egy csésze tejet kértem. Noiraudnak a batátnője belép picziny szobácskájába s Noiraud utána suhan. A félig nyitott ablakon át követtem szememmel az én ebescskéret. A nyomorult! megelőzött engem. O kapta az első csésze tejet, elárult!

Aztán, Noiraudnak még tejesöppek fehérlettek a bajuszán, mikor hozzám visszatérve, nézte, hogy szörpölöm a tejet. Adtam neki egy darab cukrot, tele tüdővel élveztük az üdítő, könnyű negyi levegőt, s a három-négyszáz méternyi magasságban kellemes fél órát töltöttünk el.

Majd a türmetlenség és izgatottság némi jeleit árulta el Noiraud. Mint nyílt könyvből olvastam most a szeméből: Indulnunk kell!.. Fizetek, fölkelek s míg én jobbra eső ut felé irányozom lépteimet, melyen a hegyre feljöttünk, látom az én Noiraud-mat, hogy balra tér le, egy másik ösvény felé.

Komolyan, szigoruan nézett felém. Mily előhaladást tett pár óra óta s mennyire megismerkedtem a Noiraud néma

állásától elmozdította.

A másik Beliczay Tamás csongrádi tanító fegyelmi ügye volt, kit tekintettel megrongált egészségi viszonyaira s kiskorú gyermekeire, mint a tanítói pályára továbbá alkalmatlant, nyugdíjazásra hozott javaslatba.

INTERPELLATIO

Nagyságos Dr. Tergina Gyula kir. tanácsos, tanfelügyelő urhoz.

Egy hónapja, hogy iskoláink államiak. Mellesleg említem csak fel, hogy ez új intézmény nem előnyös új szellemet készülő társadalmunkban inaugurálni. Az általa megteremtett intrika szelleme, — mi idáig ismeretlen volt, — már-már kis társadalmunk szívének ajtaján kopogtatva kér beocsátatást, de bizom társadalmunk ama előnyösen ismert erényében: a békeszeretetésben, hogy az intrika viperájának ajtót nyitni nem fog.

Iskoláink államiságát betetőzte az iskolai tanács, vagy gondnokság kinevezése.

Hic Rhodus, hic salta!

Nagyságod jónak látta ezen iskola-gondnokságból csekélységemet kihagyni. Nem individuális szempontok irányítják tollamat, mert hiszen úgy Nagyságod, mint mindszerenti barátaim s ismerőseim nagyon jól tudják, hogy szereplési viszketegben nem szenvedek, ambíció soha se gyötör, hanem ezuttal védelmére kell kelnem ama állásnak, melyet képviselek.

Sok jogos cselekedetet lehet véghez vinni, de nem következik, hogy egyuttal azok méltányosak is. Nagyságod is jogos téren állott, midőn a mindszerenti iskola-

ékeszszólásával!

Minő véleménnyel vagy felőlem? — kérde tőlem Noiraud. — Azt hiszed két izben vezetlek ugyanegy ösvényen?.. Korántsem.. Most más uton térünk vissza.

S ballagtunk lefelé azon a másik ösvényen, mely sokkal szebb volt, mint az első. Noiraud, vidáman szögdecélve előre, vissza-visszatért hozzám, a diadalérzet s öröm jeleivel.

Atmentünk a falun: a pályaudvaron Noiraud három-négy ebajtásával találkozott, melyek nyájasan közeledtek felé s nini játszott, örültek, hogy kissé cseveghetnek és játszhatnak eme pajtásukkal. El akarták zárni az utját; ám Noiraud mormogva utasította vissza ragaszkodó barátságukat.

— Hát nem látjátok mivel foglalkozom?.. Ezt az urat kell a pályaházhoz vezetnem.

Csak a váróteremben volt hajlandó megválni tőlem, miután kedélyesen megropogtatta két utolsó darab cukrot s ime a következő szavakat olvastam ki a Noiraud bucsuzó tekintetéből:

— Husz perczel elébb érkezünk meg és így miattam nem késel le a vonatról! Most pedig, szerencsés utat! szerencsés utat!

tanács tagjait kinevezette, de hogy e magában jogos ténykedéséről a méltányosság drága gyöngye csillogna le, azt hiszem, azt Nagyságod önönmagának sem hiszi el.

A hol csak államosított a megyében Nagyságod, mindenütt méltányosan járt el, mert tekintetbe vette a hitfelekezetek igényeit, s azok képviselőit a lelkeszek személyében bevitte az iskola-tanácsba. Ezt nem tette Mindszerten, két hitközséget mellőzött, t. i. a 10000 lélekből álló katolikus s a rendes szervezettel bíró izraelita hitközséget, tehát Nagyságod teljesen eltérő állásponttól intézkedett itt, mint egyebütt.

Ezek előrebocsajtása után áttérek interpellációmra:

Tekintettel ama társadalmi hullámokra, miket a hitközségek sérelmes mellőzése végett az iskolatanács kinevezetése itt felvert; tekintettel továbbá ama gyanúsításokra, mikkel a közönség nap-nap után többeket s így kétségkívül ártatlanokat is terhel, mint kiknek fondorkodása belejatszott az iskola-tanács kinevezetésébe, a gyanu pedig már maga elég nehéz szemfedele annak, akit terhel: kérdem Nagyságodat:

Saját kombinációi alapján — menten minden idegen befolyástól — állította-e össze a kinevezendő — ma már kinevezett — iskolai gondnokság névsorát?

Igen, vagy nem!

Ha igen? miért tért el rendes praxisától a gondnokság kinevezetése körül? s mivel indokolja Nagyságod az itt teremtett állapotnak szükségességét?

Ha nem? Hajlandó-e Nagyságod megnevezni az egyént, vagy egyéneket, kik a névsort javaslatba hozták s a célt, mely a javasló, vagy javaslóké szemei előtt lebegett akkor, mikor Nagyságodat egy új irány követésére bírták?

Mindszerten, 1900. február 4.

Keller Lajos.

VEGYESEK.

— Köszönő levelek Orgróf Pallavicini Sándor ur ó excellenciájára Mindszertnek — a gyászeset alkalmából kifejezett részvétét — három levélben fejezi ki elismerő köszönetét. Egyik levél a községnek, a másik a földmivelő körnek s a harmadik a 48 as függetlenségi körnek szól, mindháromat szóról-szóra idézzük a következőkben:

A község t. cz. előljáróságának

Mindszent.

Azon meleg részvét, melyet az engem és családomat Károly fiam elhunytával ért csapás alkalmával Mindszent község nevében személyesen is tolmácsolni szivesek voltak, mélyen meghatotta lelkemet s nem kevés vigasztalásomra szolgál annak tapasztalása, hogy azon szoros kap-

csolat, mely engem és családomat Mindszenti község népével összefűz, nem csupán a jó időkben, hanem a balsors csapásai közben is érintetlenül megmaradt.

Fogadják maguk és küldőik nevében őszinte köszönetem nyilvánítását a kifejezett részvételért.

Pusztaszer, 1900. évi január 26.

Örgróf Pallavicini.

A mindszenti földmivelők köre t. cz. Elnökségének.

Mindszenti.

Azon meleg részvét, melyet engem és családomat Károly fiam elhunytával ért csapás alkalmával a mindszenti földmivelők körének küldöttsége tolmácsolni szívesek voltak, mélyen meghatotta lelkemet s nem kevés vigasztalásomra szolgál.

Fogadják a saját és küldőik részére legőszintébb köszönetem kifejezését ezen részvét nyilvánításért.

Pusztaszer, 1900. évi január 26-án.

Örgróf Pallavicini.

A mindszenti függetlenségi és 48-as kör t. cz. Elnökségének.

Mindszenti.

Azon meleg részvét, melyet az engem és családomat Károly fiam elhalálzásával ért csapás alkalmával a mindszenti függetlenségi és 48-as körének küldöttsége tolmácsolni szívesek voltak, mélyen meghatotta lelkemet s nem kevés vigasztalásomra szolgál.

Fogadják saját és küldőik részére legőszintébb köszönetem kifejezését ezen részvét nyilvánításért.

Pusztaszer, 1900. évi január 26.

Örgróf Pallavicini.

— **Öngyilkosság.** A Körös-Tisza-Márósi vízszabályozási társulat főigazgatójának: Fekete Márton kir. tanácsosnak 14 éves gymnazista fia január 28-án édes atyja vadász fegyverével agyonlőtte magát. Tettének oka ismeretlen.

— **Razzia.** Többször felszólaltunk lapunkban az idegen csavargók garázdálkodása ellen. Örömmel konstatáljuk, hogy hatóságunk végre erélyesen lép fel ezen professzionátus koldusok ellen, így jan. 31-én mintegy hét darab idegen csavargót fogdosztatott össze s tolonczoltatott tovább.

Lóvizsgálat. Január hó 30. és 31-én megtartott lóvizsgálat alkalmával ragályos betegségben egy sem találtatott. Elővezettetett 1073. dró. ló.

— **Veszetségek.** A három hét előtt községünk utcáin csavargó veszett kutya által történt megmarás folytán ez ideig két kutyán konstatáltatott veszetség.

— **Magyar szó.** Ez alatt a cím alatt új napilap indult meg a fővárosban február elsejével. Pártoktól teljesen függetlenül, a legtisztább szabadelvűséget fogja szorgalmazni, jelszavául az igazság szent elvét írta zászlajára, mely körül a magyar újságírók színe-java csoportosul. Naponként este 6 óra körül már korán reggel kezükhöz kapják az újságot. Az új lap szakítani fog a napilapok megrögzött sablonjával s formában úgy, mint tartalmában új és eredeti lesz. Pontos, megbízható értesülések, aktuális közlemények, az igazságnak pártatlan kimondása bizonyára hamarosan népszerűvé teszi az új lapot, a melynek előfizetési ára egész évre 28 korona, félévre 14 korona, negyedévre 7 korona, egy óra 2 korona 40 fillér. Egyes szám ára 10 fillér.

Mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal, Budapest, Sarkantyus-utca 3. sz.

— **A Művészvilág** legutóbbi száma ismét csak azt bizonyítja, hogy ilyen kitűnően szerkesztett, fényesen illusztrált hetilapja még nem volt a magyar közönségnek. Zemplényi P. Gyula vezércikkében „Röpke gondolatok a magyar becsületről“ — amugy magyarul kimondja az igazat. Novellákat hazai írónk közül Bársony István és Fridrik Imre irtak a füzetbe, az előbbi ismét el-elkalandozik kedvence pusztáján, míg utóbbi a nagyváros zajából meríti hangulatát. A külföldiek közül Klein Hugó és Ragna György, elbeszéléseivel Lauka Gusztáv veterán írónk és Sas Ede, a fiatalabb nemzedék egyik kiváló tagja versekkel szerepelnek.

A Művészvilág ujonnan belépő előfizetői ajándékkul kapják a díszes és tartalmas karácsonyi albumot. Előfizetési ár: egész évre 16 korona, félévre 8 korona, negyedévre 4 korona, egy hónapra 1 korona 60 fillér. Megrendelhető a kiadóhivatalban (Budapest. VI., Podmaniczky-utca 1. szám.)

Népmozgalmi adatok a lefolyt hétről:

I

Születtek:

Mucsi Mária, Kis Mihály, Varga János, Annus Etel, Rozgonyi Piros, Marton János

nos Nagy Antal, Dulicsek Viktor, Elekes Imre, Szeri Emilia, Berki Viktor.

II

Meghaltak:

Pap Agnes 1 hónapos veleszületett gyengeség.

Nagy Veszter 2 éves hörghurut.

Korom Béla 5 napos veleszü. gyengeség.

Kis Mária 7 hónapos rángások.

Lantos Simon 62 éves hirtelen halál.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos.

Weisz Ignác.

Aki

egy elsórangu budapesti gabonakereskedő cég részére helyben a bevásárlást elvállalná küldje írásbeli ajánlatát „Szerencse“ czimre Szentés postrestante.

MEGHIVÓ.

A „MINDSZENTI TAKARÉKPÉNZTÁR“-nak 1900-ik év február hó 18-án délután 3 órakor az intézet helyiségében tartantó

XXIV-ik ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSÉRE

a t. részvényeseket van szerencsém tisztelettel meghívni.

T Á R G Y A K:

1. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentése és az 1899-ik évi zárszámadások előterjesztése.

2. A mérleg megállapítása, a nyereség felosztása és a felmentvény megadása

3. A könyvelői állás véglegesítése iránti intézkedés.

4. Berényi Lászlónak az alapszabály VI-ik fejezetének módosítása és ugyanezen fejezet 69-ik §-ának kibővítése iránt beadott indítványainak tárgyalása.

5. Esetleg teendő indítványok tárgyalása.

6. A jegyzőkönyv hitelesítésére két részvényes választása.

Kelt Mindszenten, 1900. évi január 27-én.

Wimmer Béla

könyvelő.

Keller Lajos

elnök.

Kivonat az alapszabályokból.

28. §. A részvényes, ki szavazni kíván, az erre szükséges igazolványt a közgyűlést megelőző 8 nap alatt, illetve annak megelőzőleg a hivatalhelyiségben átveheti, ha magát a közgyűlést megelőző 15 nappal, saját nevére irt részvénynyel igazolta.

A zárszámadások a közgyűlést megelőző 8 napon a hivatal helyiségében a részvényesek által megtekinthetők.

Nyomatott Weisz Ignác könyvnyomdájában Mindszenten